

Ti srečna ves dom osrečavala boš,
Nevtrudna po hiši in hrami,
Med siji, hčerami kraljávala boš
Kot luna svetla med zvezdami.

Kdor sam do večera potuje skoz svet,
Izgine sè zarjo večerno;
A' ti ne zamrèš, ne iznikne tvoj cvet,
Pomlajen bo v deci èveterno.

S. Gregorčič.

Z m o t a.

Nimam, nimam duše žive,
Ki bi nagovoril jo,
Kakor solze ljubeznive
In pa tebe, pesenco:
Tiho mi v samoti dóni,
Zraven solza krotka róni;
Kajti — sin sem sreče krive.

Na vsem širnem, belem sveti
Sam sem zmerom, sam!
Kakor cvetka moram mreti,
Ki umira daleč tam,
Nepoznana, brez ljubavi
V mračni, pusti goličavi,
Kamor solnce ne prisveti.

Mati me je res ljubila
S presrčno ljubeznijo;
Toda davno že zgrudila
V groba se je strašno tmo.
Brate pa in sestre blage
Daleč proč na tuje prage
Sreča mi je razpršila!

Ah, na širnem, belem sveti
Sam sem zmerom, sam!
Ki bi mogel me umeti,
Prav nikogar ne poznam.
Kar pa drugega je ljudstva,
Nima srca, nima èutstva,
Za srebró samó so vneta.

Al naj hribe in drevesa
Ljubim, ljubiti učim?
Saj ne èutijo ničesa;
Tod utehe ne dobim.
Le narobe: vse me èrti,
Vsi so upi mi zaprti,
Ni prijaznega očesa!

Tudi ona tako dela,
Ki za njó mi noč in dan
Duša vneta je gorela
Hrepenečih želj in ran!
Tudi ona, deva zala,
Me nemilo je izdala:
Dans zadela me je strela!

Pa naj bo! Trpel krivice
Najgrenkejše krotko bom.
Pa si pesence, solzice
V svoje zbral družice bom,
Vé zdaj dalje me ljubite,
Ve mi srca bol morite,
Ki tak blage ste zdravnice!

M. Posavski.

